

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

HO ha dit ràdio Salamanca: «Ningú que es tingui per espanyol pot alçar la veu per a demanar que cessin els bombardeigs contra les poblacions civils.» I encara, en forma d'epitafi, l'esmentada ràdio facciosa ha remarcat la bestialitat dels militars traïdors, posant-hi aquest additament: «Espanya no està en els edificis ni en les ciutats, està en les idees i en el numen de Franco. En la guerra estem. Endavant, àdhuc per damunt dels nostres morts.» Es aquesta la contesta dels rebels a la nota publicada pel Ministeri de Defensa Nacional, el proppassat dia 28, i en demostració de què la rèplica tenia força d'obligar, immediatament han vingut dos criminals bombardeigs sobre Barcelona, al cor mateix de la capital. Una vegada més els carrers de la urbs s'han tenyit de sang innocent i s'han destruït, on no hi havia cap objectiu de guerra, uns quants edificis més. Arriba España!—poden cridar els «nacionalistes» salvatgins, després de cometre la maldat—. El Govern de la República ha fet sentir la seva veu, i ha parlat perquè fos escoltat per l'adversari, per estalviar vides innocents i evitar la destrucció sistemàtica de la riquesa nacional. De res ha servit la invocació humaníssima del Ministre de Defensa Nacional; l'adversari és mesell, està embriac de sang humana, i per això res li dol en la consciència llur. Però, la nobilíssima iniciativa dels nostres governants, d'imposar una limitació als estralls de la guerra o sigui el circumscriure la lluita en els fronts, tindrà el seu valor davant del món civilitzat, ensems que deixarà consignat en la història que la ruïna d'Espanya i el gran sacrifici de vides ha estat l'obra d'uns mals espanyols, aliats amb el feixisme internacional, sense cap escrúpol de comprometre la independència dels pobles ibèrics. Cal dir que, per a defensar-se del terror, la República haurà d'acceptar la lluita en el terreny en què la vulgui portar l'enemic. Ja digué el Ministre, que no havíem de morir com uns imbècils. Tenim mitjans per a defensar-nos i replicar amb contundència a l'acció terrorífica de l'adversari. Pel terror tampoc decidirà Franco el resultat de la guerra.—

ALFIL

LA GUERRA A LA RERAGUARDA

De fa un temps —massa per cert ja— que la reraguarda està sotmesa als horrors de la guerra i a les conseqüències d'aquesta. Les bombes llençades des dels avions enemics, esclaten amb tota la fúria en les llars barcelonines, en les tarragonines, en les valencianes, a Catalunya, a València i en altres indrets del territori republicà. A voltes —la majoria de les vegades— no donen temps a procurar la instal·lació en el refugi adient. Es tracta d'un combat dur, d'instant només, en el curs del qual uns ataquen i els altres ni tan sols es poden defensar. I els seus resultats sensibles i esgarrifosos sempre. La nota oficial de la referència de cadascun d'ells, diu sempre una xifra considerable de morts.

No pot concebre's que persisteixi una guerra així, que fa diàriament víctimes innocents, si hom capeix un xic i recorda com està format el teixit social dels pobles. És admissible que la lluita bèl·lica tingui la seva única acció als fronts, on hi ha el parapet de protecció, gairebé sempre, i on el combatent hi està amb l'arma a la mà per a defensar-se de qualsevol escomesa. Però els grans nuclis urbans dels pobles d'Espanya —els més castigats fins avui— no haurien d'ésser els receptors de tanta metralla, el pes de la qual ha segat ja moltes vides d'infants, de dones i de vells, els més aliens al desastre dels pobles hispànics que estem sofrint.

Sempre hem estat enemics de les guerres. Per això hem cregut a tothora que l'organització dels pobles s'havia de fer sobre bases culturals de pes i en plena democràcia. Les lluites de l'estil de la nostra no han tingut mai un acabament esplendorós ni una situació de guany positiu per alguna de les dues parts en pugna. Negar-ho, seria desatendre la veritat dels fets. La gran guerra n'és una mostra prou eloqüent.

Imposar-se per la força és acció il·licita. Heus ací l'obra del feixisme i heus ací l'explicació del perquè continua la nostra guerra. El més sensible de tot és que els autors de la tragèdia no vegin o no vulguin veure la seva culpabilitat i la rèplica contundent que se'ls fa, d'un i altre lloc; del front i de la reraguarda.

Algú diu que els atacs aeris obeeixen al desig de la consecució d'objectius militars. Difícil és creure-ho, i uix que s'executen quan els avions estan a altures enormes, a les quals ni tan sols arriben els projectils llençats des dels canons de defensa. El que bé pot assegurar-se, és que a tals distàncies, hom sap que les bombes que es llencin tindran conseqüències funestes per a la població civil. I és prou contundent aquesta realitat per a privar l'actitud no pas adient a aquests bombardeigs.

Trobant-nos a València i a Barcelona, en compliment de disposicions d'ordre militar, hem observat atacs aeris d'importància indubtable. A Barcelona, ara, els hem vist i sentit com mai. D'ells se'n despren la nota humana del Ministre de Defensa Nacional, corresposta amb enorme mala fe, potser especialment pels estrangers de la zona rebel, puix que no pot entendre's que al cervell i al cor d'un espanyol, deixi de produir-hi els seus normals efectes.

Algú diu amb encert que és ben arribada l'hora de què tothom pensi en Espanya degudament, per a evitar tanta cernisseria. La mà estrangera sembla veure's disposar, sense fre de ningú i al seu juí, en els seus destins. Passen per damunt de l'espai espanyol, avui, avions diferents als d'ahir. Tot coincideix a fer creure que ens han elegit per fer les proves per al futur, per les ànsies dels pobles imperialistes...

Val la pena de pensar intensament i d'actuar com ens pertoca.

J. CARNÉ ROMA